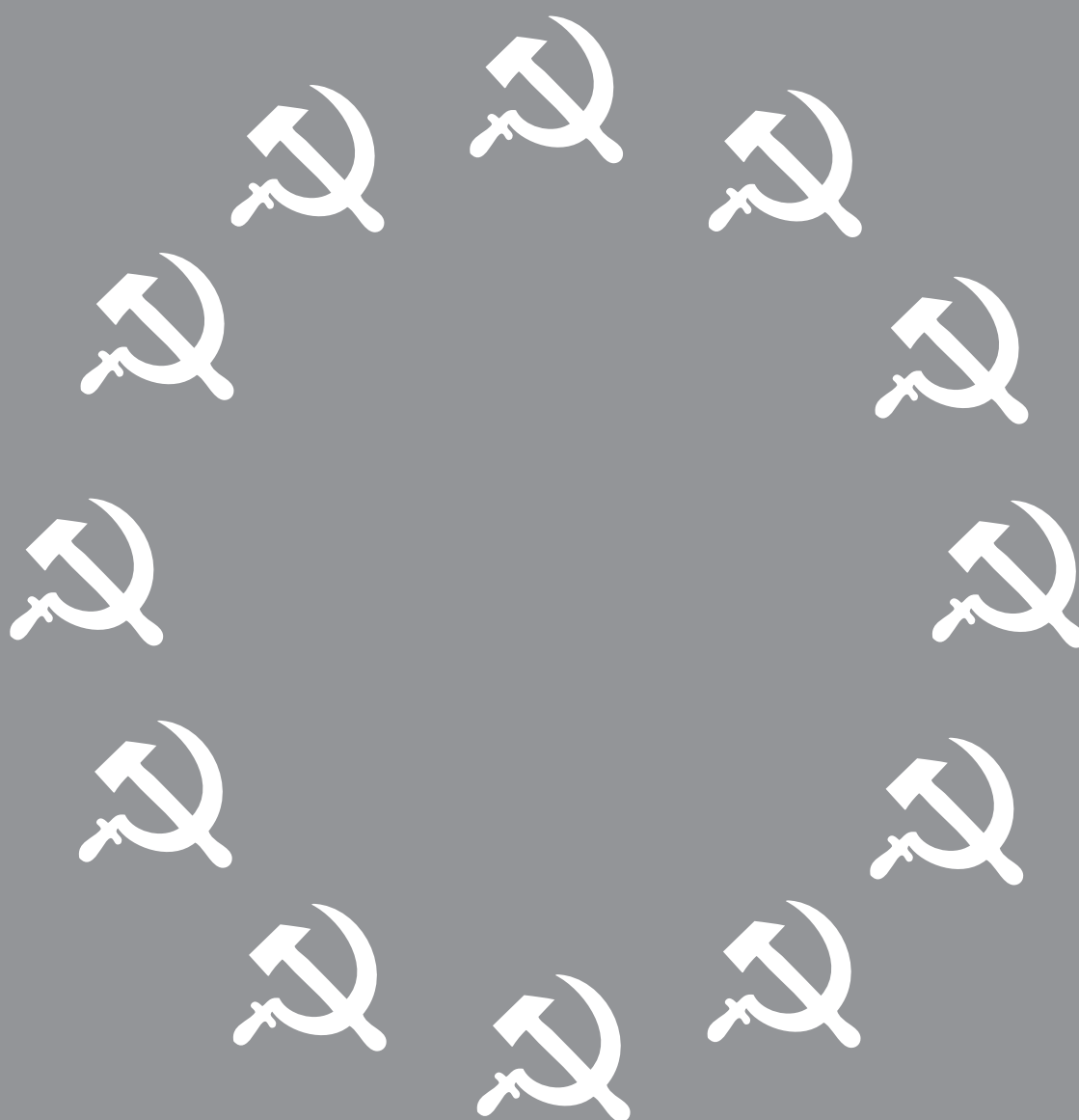

BREUKLIJN

Vormingsblad van de Vlaams Belang Jongeren

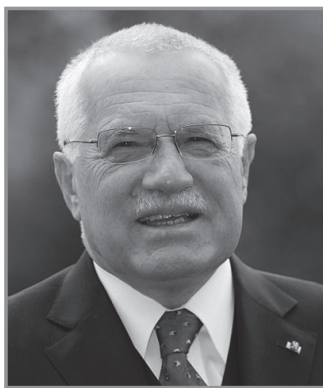

EUSSR

DE WAARHEID VAN KLAUS

De toespraak van de Tsjechische president Vaclav Klaus in het Europees Parlement op 19 februari 2009 zorgde voor heel wat ophef in Euroland. Klaus sloeg dan ook nagels met koppen en schopte heel wat heilige huisjes omver. Nadat de man eerst geduldig en lijdzaam het zogenaamde Europese volkslied, een gedeelte uit de negende symfonie van Ludwig Van Beethoven, had aanhoord schoot hij direct in gang. *“Zijn jullie er nu echt van overtuigd dat, telkens als jullie hier over een bepaalde kwestie stemmen, het ook noodzakelijk is dat die kwestie in dit halfroond moet worden behandeld en niet dichterbij de burgers, in de individuele staten?”* vroeg Klaus aan de verbouwde parlementsleden. Het Europees Parlement is volgens Klaus geen echt parlement waarin een oppositie een regering bestrijdt. Omwille van het totaal gebrek aan politiek pluralisme, lijkt het eerder op het éénpartijstelsel van de Sovjetunie. Het democratisch deficit in de EU wordt volgens Klaus ook niet opgelost door een versterking van het Europees Parlement. *“Wel, integendeel, dit maakt het probleem nog erger en leidt tot een nog grotere vervreemding van de burgers van de Europese lidstaten van de Europese instellingen”*. In een persconferentie nadien verklaarde Klaus dat de enige oplossing voor het democratisch deficit ligt in een overheveling van vele bevoegdheden van het Europees Parlement naar de nationale parlementen.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat Klaus zich duidelijk uitsprak tegen het Verdrag van Lissabon en voor de nieuwe partij Libertas die zich tegen dit verdrag verzet. Op de vraag of hij dit verdrag zou ondertekenen na de ratificatie door het Tsjechische parlement, vergeleek Klaus zich met een schaakspeler die ook nooit zijn volgende zet aankondigt. De Tsjechische president benadrukte ook dat het Ierse volk niet mag gedwongen worden om het verdrag te aanvaarden en dat de idee van Europese integratie oorspronkelijk was gebaseerd op de idee dat elk land gelijk is, groot of klein: *“Ik hoop dat we niet naar een Orwelliaanse wereld gaan waar enkelen gelijk zijn dan anderen”*¹. Volgens Klaus mag de permanente verdieping van het Europees integratieproces geen dogma zijn en niet als een zegening of als een stap naar verdere vooruitgang worden voorgesteld. In de plaats daarvan moet de EU teruggaan naar de principes en doelstellingen waarop de vroegere EEG (Europese Economische Gemeenschap) was gebaseerd, namelijk menselijke vrijheid en economische welvaart en dit door de vrijmaking van de markt en deregulering. De financiële crisis betekent in Klaus' ogen niet het failliet van de vrije markt en mag derhalve zeker geen terugkeer betekenen naar regulering. Integendeel, de crisis werd juist veroorzaakt door een politieke manipulatie van de markt. De parlementsleden zaten er bij en keken er naar. Dit hadden ze nog nooit meegemaakt, een Europees staatshoofd dat in het hol van de leeuw, in het heilige der heiligen, een Eurokritisches geluid liet horen. De voorzitter van het

Enkele Europarlementsleden verlieten tijdens de toespraak van Klaus ostentatief het halfroond. Elk Eurokritisches geluid is voor hen onaanvaardbaar en elke aantasting van de Eurodogma's heiligschennis. Met deze openlijke onverdraagzaamheid jegens andersdenkenden bevestigen ze juist het gelijk van de Tsjechische president.

Europees Parlement, Hans-Gert Pöttering, wierp na Klaus' toespraak wat ongemakkelijk op dat juist zijn toespraak had aangetoond dat diversiteit van meningen mogelijk is in de EU en dat een dergelijke toespraak in 'parlementen' van totalitaire regimes niet mogelijk was geweest. Intussen hadden enkele Europarlementsleden, waaronder CD&V'er Ivo Belet, reeds ostentatief het halfroond verlaten. Elk Eurokritisches geluid is voor hen onaanvaardbaar en elke aantasting van de Eurodogma's heiligschennis. Met deze openlijke onverdraagzaamheid jegens andersdenkenden bevestigden ze juist het gelijk van de Tsjechische president.

Nu, men kan het eens of oneens zijn met al hetgeen de Tsjechische president stelde, punt is wel dat voor de eerste keer het Europees Parlement een beetje leek op een echt parlement met wat debat, gejoel en geapplaudisseer.

Maar laten we de toespraak van Klaus en zijn analyse van de EU eens rationeel analyseren. Heeft de Tsjechische president gelijk of niet? We doen dit aan de hand van vier stellingnames van Klaus.

1. Het Europees Parlement lijkt wel op het éénpartijstelsel van de Sovjetunie.
2. Een versterking van het Europees Parlement versterkt het democratisch deficit in de EU nog.
3. Het Verdrag van Lissabon institutionaliseert de Europese bemoeizucht en maakt de EU machtiger dan ooit.
4. De burger heeft in Europa niets te zeggen.

1. Het Europees Parlement lijkt wel op het éénpartijstelsel van de Sovjetunie

Hetgeen Klaus hiermee natuurlijk bedoelde is dat in het Europees Parlement geen plaats is voor een rechtse, Eurokritisches stem die afwijkt van de heersende dogma's in het 'officiële Europa'. En daarin heeft hij overschot van gelijk. Reeds bij de oprichting van de intussen ter ziele gegane ITS-fractie (Identiteit, Traditie en Soevereiniteit), waartoe ook de Europese parlementsleden van het Vlaams Belang behoorden, kondigde de fractievoorzitter van de socialisten, de Duitser Martin Schulz, aan dat het reglement zou gewijzigd worden om de oprichting van rechtse Eurokritisches fracties in de toekomst te verhinderen.

Aldus geschiedde. In de loop van 2008 beslisten de grote dominerende fracties eenzijdig dat niet alle politieke strekkingen over dezelfde middelen en dezelfde politieke rechten mogen beschikken en drukten een reglementswijziging *à la tête du client* door die het in de toekomst wel erg moeilijk maakt om nog een rechtse, Eurokritisches formatie te

¹ Valentina Pop, 'Czech president compares EU parliament to one-party state', *EUobserver.com*, 19 februari 2009.

vormen². In de toekomst zullen er voor de vorming van een fractie 25 parlementsleden, samengesteld uit tenminste 7 nationaliteiten, noodzakelijk zijn.

De dominerende fracties in het Europees Parlement schrikken er ook niet voor terug om de interne regels van het parlement van tafel te vegen om een politieke lynchpartij in alle stilte door te voeren. Op basis van een klacht van de socialistische burgemeester van Sint-Niklaas, Freddy Willockx, en op vraag van voormalig justitieminister Jo Vandeurzen (CD&V) besliste het Europees Parlement op 18 november 2008 om de onschendbaarheid van VB-Europees parlements lid Frank Vanhecke op te heffen. Er vond geen debat hierover plaats ofschoon het Reglement van het Europees Parlement dit expliciet voorschrijft en de parlementsleden van het Vlaams Belang dit ook expliciet hadden gevraagd. CD&V, Sp.a en VLD hadden schrik dat dit teveel publiciteit voor het Vlaams Belang zou opleveren. Via hun politieke fracties in het Europees Parlement werd de agenda gemanipuleerd en een debat over deze kwestie verboden. Dit toonde nog eens aan dat dit parlement lak heeft aan de normale democratische spelregels van woord en wederwoord en fundamentele rechten en vrijheden zoals het recht op vrije meningsuiting en het recht op verdediging.

De afschaffing van de onschendbaarheid van Frank Vanhecke en de manier waarop doet trouwens denken aan de inquisitie die in 2004 door de links-liberale meerderheid in het Europees Parlement tegen de Italiaan Rocco Buttiglione werd gevoerd. Buttiglione werd door de Italiaanse eerste minister Berlusconi naar voren geschoven als kandidaat-Europees commissaris voor het departement burgerlijke vrijheden (*what's in a name...*), justitie en binnenlandse zaken. Naast het voorstel om in Afrika Europese opvangkampen op te richten, had Buttiglione, bekend als conservatieve katholiek en politieke rechterhand van de paus, tevens gesteld dat hij, als katholiek, homoseksualiteit weliswaar een 'zonde' vindt maar dat zijn morele afkeuring uiteraard geen gevolgen zou hebben voor zijn beleid als Europees commissaris. De Italiaan maakte zeer duidelijk dat hij homoseksuelen geenszins wilde discrimineren maar dat hij hen ook geen voorrechten zou toekennen. Verder is volgens hem het huwelijk bedoeld als kader om een vrouw kinderen te laten opvoeden met de steun van de man. Onmiddellijk huilden socialisten, groenen en liberalen dat Buttiglione een homohater is, dat hij alle vrouwen naar de haard wilde sturen en dat hij de 'moderne' rechten en vrijheden in Europa zou terugschroeven. Na een beschamende inquisitie haalde de nieuwe Commissievoorzitter, José Manuel Barroso, bakzeil en trok Buttiglione zich terug.

Personen die afwijken van het heersende politiek-correcte denken worden dus ook in de Europese instellingen met een *Berufsverbot* geconfronteerd. Twee parlementsleden ontpopten zich als echte voorstanders van de 'hedendaagse Europese waarden en rechten en vrijheden', Schulz en Daniel Cohn-Bendit, de leider van de Europese groene fractie. Schulz had overigens met Berlusconi nog een eitje te pellen. Deze had hem namelijk met een bewaker in een Duits concentratie-

kamp vergeleken. De Duitse socialist is onvoorwaardelijk voorstander van een Turkse toetreding tot de EU en droomt ervan om "een gemeenschap van moslims in een waardengemeenschap van de Europese Unie te verankeren". Turkije, een land waarin uiteraard de fundamentele rechten en vrijheden ten volle worden geëerbiedigd, waar homoseksualiteit uiteraard geen 'zonde' is en de gelijkwaardigheid van man en vrouw al lang een feit is. En de andere, Cohn-Bendit? Die stapte van een Franse naar een Duitse lijst over, omdat de Franse publieke opinie niet kon appreciëren dat hij openlijk had bekend dat hij de strelingen van kleine kinderen wel aangenaam vond. De 'hedendaagse Europese waarden en vrijheden', ze zijn in goede handen bij hedendaagse inquisiteurs als Schulz en Cohn-Bendit...

De situatie in het Europees Parlement weerspiegelt het verstikkende politiek-correcte klimaat in Europa. Zo laat het 'officiële Europa' geen openlijke kritiek toe over de islam, laat staan dat een strategie tegen de islamisering van Europa kan worden uitgedokterd. Wijzen op het verband tussen de islam en het internationaal terrorisme is helemaal uit den boze. In de EU-strategie ter bestrijding van radicalisering en recrutering die in december 2005 werd aangenomen, werd de ontwikkeling aangekondigd van "een niet beladen taalgebruik om over die onderwerpen te debatteren teneinde te voorkomen dat de islam met terrorisme wordt geassocieerd".

Nadien werd zowaar een lexicon uitgewerkt met allerhande richtlijnen volgens dewelke bepaalde uitdrukkingen en woordkeuzes niet meer mogen worden gebruikt door Europese ambtenaren. Zo mag de uitdrukking 'islamitisch terrorisme' niet meer worden gehanteerd maar mag enkel nog gesproken worden over 'terroristen die de islam misbruiken'. Ook termen al 'jihad', 'islamisme' en 'fundamentalisme' zijn voortaan uit den boze. Volgens de Europese Commissie is het immers zo dat

"onbedoelde stigmatisering als gevolg van een ondoordachte woordkeuze (...) een ernstige negatieve psycho-sociale uitwerking op sommige mensen (kan) hebben en aldus aan een proces van radicalisering bijdragen. Dit te vermijden is geen kwestie van holle politieke correctheid, maar een manier om de culturele inhoud te erkennen die woorden in een samenleving met zich dragen, en een blijk van goede wil om het bewustzijn daarvan te stimuleren"³. De Europese Commissie gaat er blijkbaar (verkeerdelijk) van uit dat via zelfcensuur en newspeak de problemen met de enorme islamitische bevolkingsgroep in Europa vanzelf zullen verdwijnen.

2. Een versterking van het Europees Parlement versterkt het democratisch deficit

In de afzonderlijke lidstaten is er het spel van en de scheiding tussen de verschillende machten. De wetgevende macht, het parlement, controleert de uitvoerende macht, de regering. De parlementsleden van de oppositie leggen het vuur aan de schenen van de leden van de regering via parlementaire vragen en interpellaties.

In de EU kan men niet spreken van datzelfde spel tussen wetgevende en uitvoerende macht en tussen oppositie en meerderheid. De Europese Commissie is een instelling van niet-verkozen hoge ambte-

Het Europees Parlement lijkt wel op het éénpartijstelsel van de Sovjetunie.

² Verslag van Richard Corbett (A6-0206/2008) over de wijziging van artikel 29 van het Reglement van het Europees Parlement inzake de oprichting van fracties.

³ Antwoord van (vroeger) Europees commissaris Frattini op een schriftelijke vraag van Philip Claeys dd. 4 mei 2006 (E-1948/06).

naren, aangeduid door de lidstaten, die allemaal een bepaald departement beheren. De Commissie stelt Europese regelgeving voor en beheert, tezamen met Europese agentschappen, de Europese machinerie. Het Europees Parlement heeft met de jaren veel meer macht verworven en is meer en meer naast de Raad de eigenlijke wetgever van de EU geworden, alhoewel deze laatste instelling toch nog een trapje hoger staat. Ofwel geldt deze Europese wetgeving rechtstreeks ofwel moet ze worden omgezet in nationale regelgeving. De Europese regelgevingsprocedures zijn uitermate complex en dikwijls vinden er conflicten plaats tussen beide wetgevende instellingen, Parlement en Raad, onderling of tussen Parlement en Commissie samen tegen de Raad.

Het Europees Parlement staat niet alleen fysiek mijlenver van de Europese burgers, de burger heeft ook geen inzicht in, laat staan vat op, deze instelling, die maar één actor is in de complexe Europese besluitvormingsprocedure. Dit parlement is natuurlijk geen klassiek parlement, dat het volk/de bevolking van een staat of regio vertegenwoordigt. Het is daarentegen samengesteld uit de vertegenwoordigers van verschillende volkeren, die natuurlijk allemaal even onbekend zijn voor de Europese burgers. Van een spel van meerderheid tegen oppositie, zoals in de nationale en regionale parlementen, is in dit parlement geen sprake. Compromissen tussen verschillende politieke fracties, over nationaliteiten heen, worden gesmeed over allerhande regelgeving. Echte parlementaire debatten vinden er niet plaats, enkel tientallen uiteenzettingen na elkaar van telkens enkele minuten.

Het individueel controlerecht van de parlementsleden op Commissie en Raad via parlementaire vragen is ook niet vergelijkbaar met de positie van nationale (of regionale) parlementsleden in de afzonderlijke lidstaten. Het antwoord op parlementaire vragen laat soms maandenlang op zich wachten, en de verkregen antwoorden zijn dan nog dikwijls nietszeggend. Soms weigeren Commissie of Raad zelfs vlakaf te antwoorden. Daarenboven komt nog dat zelfs dit recht drastisch wordt ingeperkt. Op expliciete vraag van de Commissie zelf (!!!) wordt het recht om vragen te stellen vanaf de volgende legislatuur drastisch ingeperkt. Vanaf juli 2009 mag een Europees parlements lid nog maar maximaal 3 schriftelijke vragen stellen per maand⁴. Dit is ongezien en een parlement onwaardig. Ofschoon ze de burgers rechtstreeks vertegenwoordigen en ongetwijfeld het dichtst staan bij de mensen, zijn de nationale en regionale parlementen in de huidige EU gedegradeerd tot adressaten en uitvoerders van de Europese regelgeving zonder dat ze één vinger in de pap te brokken hebben. Dat bedoelt Klaus dus met het democratisch deficit.

⁴ Verslag van Richard Corbett (A6-0197/2008) over de wijziging van het Reglement van het Europees Parlement in verband met de voorstellen van de Werkgroep parlementaire hervorming inzake de werkzaamheden van de plenaire vergadering en de initiatiefverslagen.

Een versterking van de democratie in de huidige EU houdt niet alleen in dat er bevoegdheden terug naar de lidstaten moeten gaan maar ook dat nationale en regionale parlementen een uitgebreid controle- en sanctioneringsrecht kunnen uitoefenen op de Europese besluitvorming. Het Verdrag van Lissabon heeft daar in ieder geval niet voor gezorgd. Een bij dit verdrag aangehecht protocol stelt dat de nationale parlementen de Europese instellingen kunnen informeren dat een bepaald wetgevingsvoorstel ingaat tegen het subsidiariteitsbeginsel. Indien zo'n gemotiveerd advies de steun krijgt van tenminste één derde van alle stemmen van de nationale parlementen, is de Commissie enkel verplicht om zich opnieuw over haar voorstel te buigen maar niet om de opmerkingen van de nationale parlementen daadwerkelijk te respecteren, laat staan haar voorstel te wijzigen of in te trekken⁵. Dat uitgerekend het Hof van Justitie bevoegd is om te oordelen over schendingen van het subsidiariteitsbeginsel⁶ toont aan wat voor een lege doos dit beginsel is.

Het komt er op neer dat nationale parlementen even hun mond mogen

De situatie in het Europees Parlement weerspiegelt het verstikkende politiek-correcte klimaat in Europa. Zo laat het 'officiële Europa' geen openlijke kritiek toe over de islam, laat staan dat een strategie tegen de islamisering van Europa kan worden uitgedokterd. Wijzen op het verband tussen de islam en het internationaal terrorisme is helemaal uit den boze. In de EU-strategie ter bestrijding van radicalisering die in december 2005 werd aangenomen, werd de ontwikkeling aangekondigd van "een niet beladen taalgebruik om over die onderwerpen te debatteren teneinde te voorkomen dat de islam met terrorisme wordt geassocieerd".

open doen maar dat er geen enkele waarborg is dat de Europese instellingen hun opmerkingen ook maar enigszins serieus nemen. Eigenlijk institutionaliseren de protocollen over subsidiariteit de ondergeschikte rol van de nationale parlementen in de EU⁷. De bevoegdheden van de nationale parlementen zijn dus totaal ontoereikend. Om hun rol te versterken moet een systeem van 'gele' en 'rode' kaarten worden ingevoerd. Indien een derde van de nationale parlementen niet

akkoord gaat met een voorstel, moet de Commissie haar voorstel herzien (gele kaart). Indien tweederde van de nationale parlementen een Commissievoorstel verwerpen, moet het voorstel worden afgevoerd (rode kaart). Op die manier zou de EU een flink stuk democratischer worden gemaakt.

3. Het Verdrag van Lissabon institutionaliseert de Europese bemoeizucht en maakt de EU machtiger dan ooit

Dit is ontegensprekelijk het geval. Zo krijgt de EU voor het eerst een eigen rechtspersoonlijkheid en wordt het zodoende een volwaardige rechtspersoon die niet alleen naast, maar ook boven de staten staat. Net zoals de Amerikaanse federatie verschillend is van en grondwettelijk ook boven de afzonderlijke deelstaten staat, zal ook de EU als organisatie na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch en politiek superieur zijn aan de lidstaten en hun grondwetten.

⁵ Artikel 7 van het Protocol nr. 2 betreffende de toepassing van de beginselen van subsidiariteit en evenredigheid.

⁶ Artikel 8 van het Protocol nr. 2.

⁷ René Barents, 'Een grondwet voor Europa (III): de bevoegdheden van de Unie', *Nederlands Tijdschrift voor Europees recht*, november 2004, (311-317), blz. 317.

In de Verenigde Staten hebben alle deelstaten hun eigen grondwet en verschillen ze van elkaar inzake bepaalde aangelegenheden zoals fiscaal recht, sociale zekerheid, strafrecht en personen- en familierecht. Ook de EU evolueert in die zin⁸. Net het feit dat de EU totnogtoe geen aparte rechtspersoon was, werd door het Duitse Grondwettelijk Hof in zijn bekend arrest over het Verdrag van Maastricht in 1993 als een van de waarborgen voor het behoud van de soevereiniteit van de lidstaten gezien⁹. In dit zelfde arrest benadrukten de rechters ook dat de Duitse Bondsrepubliek moet kunnen blijven beschikken over 'wezenlijke bevoegdheden'. Maar ook op dit punt gaat het de verkeerde kant uit. De Duitse jurist Klaus Heeger vergeleek in een lijvige analyse de vroegere Europese Grondwet met het Verdrag van Lissabon. Net zoals de grondwet verleent het Verdrag van Lissabon aan de EU in totaal 105 nieuwe bevoegdheden. De Europese symbolen gingen eruit, maar werden vervangen door de bevoegdheid 'klimaatverandering'.

Daarnaast vervangt dit verdrag in liefst 62 materies het vetorecht door de besluitvorming bij gekwalificeerde meerderheid en creëert het tal van nieuwe instellingen zoals een niet-verkozen Europese President. De voormalige Europese ombudsman, Jacob Söderman, wijst er dan ook op dat de EU door al die nieuwe bevoegdheden meer dan ooit lijkt op een federale staat¹⁰. Doordat het Handvest van de Grondrechten bindend wordt gemaakt in alle aangelegenheden van Europees recht, krijgt het Europees Hof van Justitie daarenboven een blanco cheque om de bevoegdheden van de EU nog meer uit te breiden. Dit handvest is volgestouwd met allerlei 'positieve' rechten die zeer extensief zijn geformuleerd. De kunstmatige Europese burger heeft recht op zowat alles. Het is als het ware één grote opsomming van allerlei "sociaal-economische beloften op Europees niveau"¹¹. In werkelijkheid gaat het helemaal niet over de bescherming van de grondrechten van de Europeanen. Deze worden immers al door verschillende instellingen en op verschillende manieren beschermd. De invoering van dit handvest kadert enkel binnen een federale logica. Naar het model van de Verenigde Staten wordt er een Europese 'Bill of Rights' ingevoerd.

Het Verdrag van Lissabon weerspiegelt eigenlijk de bestaande evolutie waarbij de EU zich altijd maar meer bemoeit met de interne aangelegenheden van de lidstaten. Geen enkel beleidsdomein is nog veilig voor de Europese bemoeizucht. Zo stuurde de Europese Commissie bijvoorbeeld een delegatie van de zogenaamde Commissie tegen Racisme en Intolerantie naar Vlaanderen omdat ze de Vlaamse gemeenten Vilvoorde, Londerzeel en Geraardsbergen verdenkt van 'verkapte discriminatie' van anderstaligen en dit omdat deze gemeen-

ten taaleisen stellen voor de aankoop van gemeentegronden of sociale woningen. Eerder al boog de Commissie zich over de taaleis die de gemeente Zaventem oplegde voor de aankoop van bouwgronden¹². Niet alleen overschrijdt de Commissie op een flagrante wijze haar bevoegdheden, daarenboven zijn deze taaleisen volledig legitiem en zelfs noodzakelijk om de sociale problemen tengevolge van de inwijking van o.m. Eurocraten in Vlaams-Brabant het hoofd te bieden. Enerzijds is de EU dus zelf een belangrijk probleem van de verfransing van Vlaams-Brabant, anderzijds ontzegt de Commissie Vlaanderen het recht om jonge Vlamingen te helpen om in hun eigen streek te blijven wonen!

Kortom, de EU is een echte slokop en bedreigt de nationale identiteit van de lidstaten. Zeker na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon zijn we mijlenver verwijderd van de oorspronkelijke doelstellingen van de oprichters van de EEG.

4. De burger heeft in Europa niets te zeggen

Klaus heeft ook hier gelijk. Een zelfs maar oppervlakkige waarneming leert dat de burgers al helemaal niet mee tellen in het Europees besluitvormingsproces. Keer op keer krijgen we een demonstratie van de minachting van de Europese technocratische en politieke elite voor de mening van de burger. De reactie van het 'officiële Europa' op de resultaten van de referenda in Frankrijk en Nederland over de Europese Grondwet is daarvan een perfecte illustratie.

99% van de Turkse bevolking is islamitisch. In Turkije worden fundamentele rechten en vrijheden met voeten getreden. Er is geen gelijkwaardigheid van man en vrouw. Homo's worden er verjaagd en uitgesloten uit het maatschappelijke leven. Turkije erkent de EU-lidstaat Cyprus niet en houdt het noordelijke deel ervan militair bezet. 97% van het grondgebied van Turkije ligt zelfs niet in Europa, maar in Azië. Toch wil de linkse politiek-correcte elite Turkije kost wat kost bij de EU. Begrijpe wie kan.

Met het Franse en Nederlandse neen kreeg de Europese elite een mep zoals het er nog nooit een had gekregen. Uit de resultaten van de referenda van respectievelijk 31 mei 2005 (Frankrijk) en 1 juni 2005 (Nederland) bleek een enorme kloof tussen burger en politiek. Terwijl in beide landen zo'n 80 % van de parlementsleden voor de Europese Grondwet had gestemd, kante een meerderheid van 54,87 % van de Fransen (met een zeer hoge opkomst van 70 % van de stemge-

rechtigde kiezers) en 62 % van de Nederlanders (met ook een hoge opkomst van 63 %)¹³ zich tegen de Europese Grondwet. Nochtans hadden zowel de Franse als de Nederlandse overheid er alles aan gedaan om de uiteindelijke uitslag te beïnvloeden. De voormalige Franse president Jacques Chirac verzekerde de Fransen dat de dienstenrichtlijn fundamenteel zou gewijzigd worden. Op het einde van maart 2005 werd aan de Franse ambtenaren een loonsverhoging beloofd. De toenmalige Franse eerste minister Jean-Pierre Raffarin kondigde speciale maatregelen aan voor bevolkingsgroepen die traditioneel Eurosceptisch zijn. Zo werd de 1,5 miljoen Franse jagers verzekerd dat er een versoepeling zou komen van de Europese richtlijn over het jachtseizoen (1979). De Nederlandse regering kreeg zeer felle kritiek nadat bekend raakte dat hij 1,5 miljoen euro had vrijgemaakt

⁸ Anthony Coughlan, 'Giving the EU a federal state constitution: explanatory notes on the 2007 renamed constitutional treaty - the so-called Reform Treaty', *EU Watch*, N° 7, oktober 2007, (5-13), blz. 9.

⁹ *Maastricht Urteil* van 12 oktober 1993, te vinden op: <http://oefre.unibe.ch/law/dfr/bv089155.html>

¹⁰ 'Former EU ombudsman recommends Constitution referendum', *EUobserver.com*, 23 augustus 2004, te vinden op: <http://www.euobserver.com>

¹¹ Udo Di Fabio, 'The European Constitutional Treaty: an analysis', *German Law Journal*, N° 8, augustus 2004, te vinden op: <http://www.germanlawjournal.com>

¹² 'Europa tikt gemeenten op de vinger', 9 september 2008, te vinden op: <http://www.rnews.be/nl/regio/vbr-1800/europa-tikt-gemeenten-op-de-vinger/Article-1>

¹³ *Elsevier*, 4 juni 2005

om de neen-campagne te bestrijden in het geval deze wel eens zou aanslaan bij de bevolking¹⁴.

Maar ook de Europese instellingen kwamen actief tussen in de nationale referendacampagnes. Zo bleek dat de Commissie zowaar over een budget van minstens 12,5 miljoen euro beschikte om de grondwet te promoten. Alleen al in 2005 pompte de Commissie zo'n 8 miljoen euro in informatiecampagnes rond de grondwet. Margot Wallström, Europees commissaris voor communicatie, stelde droogweg dat de Commissie het recht heeft om in de nationale referendacampagnes aanwezig te zijn¹⁵. In het Bureau van het Europees Parlement werd zowaar een 'rapid reaction force' opgericht om 'onjuistheden' over de Europese Grondwet recht te zetten. Bedoeling was om te reageren binnen de 3 uren na melding van zogezegde 'verkeerde' persberichten.

Het mocht allemaal niet baten. De Europese Grondwet werd in twee oprichtingsstaten van de EEG verworpen. Natuurlijk waren er in Frankrijk en Nederland naast gelijkaardige ook verschillende redenen voor de afwijzing. Naast de verwerping van een Turks EU-lidmaatschap en de bescherming van de Franse identiteit woog de kwestie van de omstreden dienstenrichtlijn van voormalig Eurocommissaris Bolkestein zeer zwaar in de Franse campagne. Vele Fransen brachten inderdaad een neen-stem uit omdat ze geloven dat hun sociaal-economisch systeem onder druk staat van het voor hen Angelsaksische Europa. In Nederland wezen dan weer 62 % van de Nederlandse neen-stemmers erop dat Nederland teveel aan Europa betaalt. Andere argumenten in de top-vijf betroffen onder meer het verlies aan nationale soevereiniteit en de bedreiging van de nationale identiteit. Vele Nederlanders kanten zich tegen verdere immigratie en zeker na de moord op Theo Van Gogh zijn steeds meer Nederlanders zich bewust van de gevaren van de steeds verder om zich heen grijpende islam. De toetreding van Turkije tot de EU was dan ook nadrukkelijk in het Nederlandse referendum aanwezig¹⁶.

Om maar te zeggen: in beide landen heeft de meerderheid een stem uitgebracht omwille van perfect rationele redenen die nauw verbonden zijn met de EU. Indien er dus één les is die men uit die referenda diende te trekken, is het dat belangrijke politieke beslissingen het sluitstuk moeten zijn van brede, maatschappelijke debatten op basis van een goede, evenwichtige voorlichting. De uitslagen in Frankrijk en Nederland leerden dat het meer dan tijd was voor de Europese politieke elite en Eurocraten om af te dalen van hun ivoren toren.

Fundamentele politieke beslissingen over de toekomst van Europa moe-

¹⁴ Mark Beunderman, 'Dutch row over EU referendum campaign', *EUobserver.com*, 31 januari 2005.

¹⁵ *EUobserver*, 20 december 2004; *The Times*, 29 januari 2005

¹⁶ 'Dutch courage. The Netherlands has discredited the EU Constitution more than France', *The Times*, 2 juni 2005; 'Dead and buried', *The Guardian*, 2 juni 2005; over de afkeuring van de Turkse toetreding in beide landen, zie: Paul Scheffer, 'L'Europe se démocratise', *Le Figaro*, 31 mei 2005.

ten de goedkeuring krijgen van de meerderheid van de Europeanen, dat was de boodschap.

Zo had het 'officiële Europa' het echter niet begrepen. Ogenblikkelijk na het resultaat van het Frans referendum, stelden de voorzitters van het Commissie, het Europees Parlement en het EU-voorzitterschap in een gezamenlijke verklaring dat de nationale en Europese politici aan de Europeanen moeten uitleggen wat allemaal de toekomstige uitdagingen zijn en dat enkel Europa die uitdagingen aan kan. De toenmalige Luxemburgse eerste minister en EU-voorzitter Jean-Claude Juncker gaf een wel zeer eigenaardige interpretatie van de uitslag van het referendum: "Als we al de stemmen zouden optellen van de mensen die in feite méér Europa wilden, dan zouden we volgens mij een 'ja' stem hebben gehad."¹⁷ Verder zei hij dat een heronderhandeling van de Europese Grondwet onmogelijk was omdat de neen-stemmers niet alleen verschillende maar zelfs tegengestelde signalen hadden gegeven. Het ratificatieproces diende verder te gaan. Ook na de nog duidelijkere uitslag in Nederland stelde Europees commissaris Margot Wallström dat uit een peiling was gebleken dat 57 % van de Franse neen-stemmers in feite waren gewonnen voor méér Europese integratie. De onvermijdelijke Juncker wees erop dat er net zoals in Frankrijk achter het Nederlandse neen tegengestelde motieven schuil gingen. Voor het 'officiële Europa' was de neen-stem dus een ja-stem¹⁸.

Het verdrag van Lissabon institutionaliseert de Europese bemoeizucht en maakt de EU machtiger dan ooit. De EU is een echte slokop en bedreigt de nationale identiteit van de lidstaten. Zeker na de inwerkingtreding van het verdrag van Lissabon zijn we mijlenver verwijderd van de oorspronkelijke doelstellingen van de oprichters van de EEG.

In het Europees Parlement stelde het Oostenrijkse groene parlements lid Johannes Voggner, een overtuigd Europees federalist, dat de neen stem geen opstand was tegen de Europese Grondwet maar wél tegen de regeringen die de Grondwet hadden 'gesaboteerd': "Iedereen zegt dat we te snel gegaan zijn, maar het is juist het omgekeerde: we zijn te langzaam geweest". De Britse liberaal Andrew Duff adviseerde om gewoon door te gaan met de resterende referenda en parlementaire stemmingen: "De eerste lidstaat die de Grondwet laat vallen, moet er flink van langs krijgen!". De voorzitter van de betreffende parlementscommissie constitutionele zaken gaf hem groot gelijk en voegde er aan toe dat Nederland en Frankrijk hun plaats moeten kennen¹⁹.

De Europese 'verlichte elite' wendde dus de (vanzelfsprekend) verschillende motieven van de neen-stemmers aan om de uitslagen te minimaliseren. Inherent aan hun denken is dat deze uitslagen puur irrationele signalen waren van een irrelevant en dom electoraat dat niet begrijpt wat goed voor haar is.

Enkel 'Brussel' weet wat goed is voor Europa en zal dus de weg wel uitstippelen²⁰. Het 'officiële Europa' heeft dus de uitslag van de refe-

¹⁷ Lucia Kubosova, 'Ratification should continue, says Brussels', *EUobserver.com*, 30 mei 2005, te vinden op: <http://www.euobserver.com>

¹⁸ Anthony Browne, 'To leaders in Alice's magical land, it was a 'yes' ', *The Times*, 3 juni 2005.

¹⁹ Bert Lanting, 'Brussel wil "gewoon doorgaan" ', *De Volkskrant*, 3 juni 2005.

²⁰ Hierover de volgende interessante bijdragen: Bruno Waterfield, 'No means no', *Spiked-politics*, 31 mei 2005; Mick Hume, 'For Europe, but not the EU', *Spiked-politics*, 3 juni 2005; Frank Furedi, 'From Europe to America: the populist movement has arrived', *Spiked-essays*, 13 juni 2005, allemaal

renda nooit aanvaard. Op 19 januari 2006, dus zo'n half jaar na de Franse en Nederlandse verwerping, veegde het Europees Parlement met de goedkeuring van het verslag Duff-Voggenhuber ook officieel de democratisch geuite meerderheidswil in beide staten van tafel. In het verslag staat letterlijk dat er hoe dan ook alles aan moet worden gedaan dat de grondwet in de loop van 2009 in werking treedt²¹. Zeer ironisch is dat dit verslag de Europese Grondwet noodzakelijk acht omdat het na de toetreding van Bulgarije en Roemenië niet meer mogelijk is om de EU op basis van het Verdrag van Nice (2000) verder uit te breiden. Het verzet tegen verdere uitbreidingen en zeker tegen een opname van Turkije in de EU was juist een van de belangrijkste redenen van de verwerping van de grondwet.

In het koninkrijk België werd natuurlijk helemaal niet om de mening van de bevolking gevraagd. We kunnen de tegenstanders van een volksraadpleging eigenlijk indelen in 3 categorieën.

Ten eerste waren er diegenen die vreesden dat een referendum het voortbestaan van België in gevaar zou brengen. Een doos van Pandora zou worden geopend. Zo liet de eigenlijke baas van België, PS-voorzitter Elio Di Rupo, weten dat een volksraadpleging aanleiding zou geven tot 'xenofobe' en 'racistische' reacties en voegde hij er in één adem aan toe dat het tevens een precedent zou zijn om ook referenda over binnenlandse aangelegenheden zoals de sociale zekerheid en de staatsstructuur te organiseren²². Ook CD&V'er en notoir Belgicist Mark Eyskens liet zich in deze zin uit: "(...) *Men moet bovendien rekening houden met de typisch Belgische situatie. Wat wordt de toestand als de Europese Grondwet in één regio wordt goedgekeurd en in de twee andere regio's van het vaderland verworpen? Een dergelijke impasse ontstond voor het eerst bij de volksraadpleging over de terugkeer van koning Leopold III in 1950. De uitslag van de volksraadpleging leidde tot de dramatische escalatie van de koningskwestie.*"²³. Democratie à la belge. Er mag geen debat komen over de EU want dan komt België in gevaar.

Nauw verbonden met de eerste groep waren er ook nog diegenen die bezorgd waren over het 'imago' van België in de EU, in het geval het referendum zou mislukken. Jean-Luc Dehaene, (alweer) lijsttrekker van de Europese lijst van de CD&V, wond er geen doekjes om: "*De enige motivatie voor dat referendum is dat de VLD eindelijk eens iets wil uitvoeren uit de Burgermanifesten van Verhofstadt. Aan dat spelletje doen we niet mee. Als de bevolking straks 'nee' stemt, zit België met een probleem. Dan moeten we zoals in Ierland een tweede referendum houden, want het is absolute noodzaak dat we 'ja' stemmen.*"²⁴. Over het 'imago' van België nog dit. Na de referenda in Nederland, Spanje, Portugal en Luxemburg over de grondwet, hadden de bevolkingen van tenminste 20 van de 25 lidstaten van de EU ooit minstens één keer hun zege gehad over Europa, over welke kwestie dan ook. België behoort niet tot deze groep. De Spaanse volksraadpleging op 20 februari 2005 was de 42ste volksraadpleging in Europa over een Europese kwestie sinds

1972²⁵. Tot zover het 'democratisch imago' van België...

Ten derde waren er ook diegenen die de bevolking gewoonweg te dom achten om zich te kunnen uitspreken over zo'n kwestie. De uitspraken van huidig eerste minister Herman Van Rompuy (CD&V) zijn in dit opzicht ontluisterend en getuigen (alweer) van een enorme minachting voor de bevolking en elementaire democratische spelregels: "*Ik ben tegen alle referenda omdat ze volledig overbodig zijn in onze democratie. (...) We maken ons democratisch systeem nog troebeler wanneer we een nieuw beslissingsmechanisme zoals het referendum invoeren. (...) De tekst van de Europese Grondwet is zodanig abstract dat niemand begrijpt waarvoor hij stemt.*"²⁶.

Van Rompuy bevindt zich in het goede gezelschap van de Gentse professor Hendrik Vos die zich in volgende zin uitlaat: "*De grondwet zal zeker ook leesbaarder worden dan de oude verdragen en met een extra inspanning kan er misschien nog voor worden gezorgd dat de tekst alleen maar eenlettergrepige woorden bevat. Toch zal de grondwet in de Vlaamse huiskamers niet tussen de Flairs komen te liggen. De gemiddelde Europeaan zal bij een nieuw concept als de subsidiariteitscontrole denken aan een manier om het gesmos met subsidies in te dijken en bij de alarmbelprocedure zal hij zich afvragen of Europa op dat vlak nu ook al geluidsnormen wil opleggen. Het grondrechtencharter associeert hij met een Europees bodemattest voor nieuwe bodemgronden.*"²⁷.

Dat de Europese Grondwet een zeer abstract document is, en als tekst enkel begrijpelijk is voor enkelen, betwist niemand. Jacques Le Goff sprak van een 'monsterlijke tekst' die het bureaucratische en gejuridiseerde Europa perfect symboliseert²⁸. Maar dan is het net aan de overheid om aan de mensen in een begrijpelijke taal duidelijk te maken waarover de Europese Grondwet en de EU juist gaan. Zoiets kan gemakkelijk via een grootschalige informatiecampagne gebeuren. Daarna kunnen de mensen dan hun stem uitbrengen. De grote sterkte van een volksraadpleging over de Europese Grondwet ligt in het feit dat aan de mensen wordt gevraagd om over bepaalde fundamentele kwesties en vragen eens grondig na te denken. Waarvoor moet en mag de EU bevoegd zijn? Is het huidige systeem van subsidiariteit wel voldoende om de Europese centraliserende tendens in te dammen? Moet de rol van de nationale parlementen niet geherwaardeerd worden? Wordt het systeem van gekwalificeerde meerderheid niet uitgebreid tot domeinen waar dit niet mag? Zulke en andere vragen kunnen en moeten worden gesteld in een volksraadpleging waarin zowel voor- als tegenstanders op gelijke wijze aan bod komen. Zo plaatst men de burger voor zijn verantwoordelijkheid, geeft men hem inspraak en creëert men een daadwerkelijke democratie.

Alhoewel twee derde van de Vlamingen vond dat er over de Europese Grondwet een referendum moest worden georganiseerd²⁹ en dit ook juridisch mogelijk was³⁰, keurde de Vlaamse regering zonder verpinken deze grondwet goed. Alweer namen de Vlaamse politici de Vlamingen niet ernstig.

Hetzelfde verhaal nadat de afgeschoten Europese grondwet praktisch ongewijzigd in een nieuwe vorm, het Verdrag van Lissabon, werd

te vinden op: <http://www.spiked-online.com>; Jeffrey Gedmin, 'Arrogante Eliten', *Die Welt*, 7 juni 2005.

²¹ Verslag Andrew Duff en Johannes Voggenhuber over de denkpaauze: structuur, onderwerpen en kader voor een evaluatie van het debat over de Europese Unie (2005/2146 (INT), A4-0414/2005), 16 december 2005, paragraaf 32.

²² Wouter Verschelden, 'PS begraaft EU-volksraadpleging', *De Standaard*, 7 december 2004.

²³ Mark Eyskens, 'Europese Grondwet verdient geen pokerspel', *De Tijd*, 30 september 2004.

²⁴ Vraaggesprek met Jean-Luc Dehaene in *Het Laatste Nieuws*, 21 december 2004.

²⁵ Bruno Kaufmann, 'Five Spanish lessons for Europe', *EUobserver.com*, 21 februari 2005.

²⁶ 'Referendum over de Europese Grondwet?', *Knack*, 25 augustus 2004.

²⁷ Hendrik Vos, 'Het sop, de kool en de Europese Grondwet', *De Tijd*, 29 oktober 2004.

²⁸ *Le Monde*, 22 maart 2005.

²⁹ 'Ruime meerderheid wil EU-referendum', *De Standaard*, 26/27 februari 2005.

³⁰ Wilfried Dewachter, 'Vlaanderen moet veto tegen volksraadpleging herroepen', *De Tijd*, 2 februari 2005.

overgenomen. Enkel de Ieren mochten nog hun mening geven. Na hun eerdere dissidentie kregen de Fransen en Nederlanders geen tweede kans meer om stokken in de wielen te steken.

Nog voor de officiële uitslagen in Ierland bekend waren, liet Commissievoorzitter Barroso weten dat het ratificatieproces van het Verdrag van Lissabon hoe dan ook zou verder gaan. Hetzelfde geluid bij de grote politieke tenoren. Natuurlijk kon ook 'onze' onvolprezen minister van buitenlandse zaken, Karel De Gucht, niet achter blijven. De Ieren krijgen van hem nog één kans. En als ze die niet grijpen moeten ze maar uit de EU worden gegooid. Om hem letterlijk te citeren: "De landen die dat nog niet gedaan hebben moeten nu vooral het verdrag ratificeren. En dan moeten we zien wat er nog kan gebeuren met Ierland. Ik stel voor dat er voor een tweede keer een referendum wordt georganiseerd in het land. Als er dan weer een neen uitkomt moet de Europese Unie in alle duidelijkheid afscheid nemen van de Ieren. Het is trouwens al de tweede keer dat ze neen zeggen in een referendum, de eerste keer in 2001 over het Verdrag van Nice."

Het is onvoorstelbaar welke redeneringen en stellingen er naar aanleiding van deze perfect democratisch geuite meerderheidswil worden bovengehaald. Volgens de fractievoorzitter van de groenen in het Europees Parlement, Daniel-Cohn-Bendit, kan het niet en is het zelfs antidemocratisch dat een klein volk tientallen miljoenen andere Europeanen gijzelt. Wat deze Grote Roerganger er wel vergeet bij te zeggen is die tientallen andere miljoenen Europeanen gewoonweg niet de kans kregen om zich uit te spreken over het verdrag.

Net zoals in Frankrijk en Nederland was ook in Ierland de gevestigde politieke, maatschappelijke en economische elite ronduit voor het verdrag en ging de regering serieus over de schreef. Zo maakte de *Irish Daily Mail* van 14 april 2008 melding van een memorandum van Dan Mulhall, topambtenaar in het Ierse ministerie van Buitenlandse Zaken, waaruit bleek dat de Ierse regering bewust een desinformatiecampagne voerde om het verdrag erdoor te krijgen. Nog volgens dit memorandum zou de Europees commissaris voor communicatiebeleid, de onvermijdelijke Margot Wallström die altijd de mond vol heeft over democratie, de Ierse minister van buitenlandse zaken hebben verzekerd dat de Commissie bereid is om verklaringen en initiatieven die de uitslag van het referendum in het voordeel van het 'neen' kamp zouden beïnvloeden op te schorten of aan te passen. Toen VB-Europees parlamentslid Frank Vanhecke de Commissie met dit memorandum confronteerde, draaide ze met een wijde boog om deze kwestie heen en maakte ze er zich met letterlijk één zinnetje van af³¹.

In lijn met de verklaringen van De Gucht moeten de Ieren - zoals bij het Verdrag van Nice - in het najaar van 2009 een tweede keer hun zeg doen over het verdrag. Zou het misschien niet aangewezen zijn om, Bertolt Brecht indachtig, bij een tweede afwijzing het Ierse volk te ontbinden en te vervangen door een ander meer gehoorzaam, gewillig volk?

De kloof tussen het 'officiële Europa' en de burger is nergens zo groot als in de kwestie van de toetredingsonderhandelingen met Turkije.

³¹ Antwoord van Europees commissaris Margot Wallström op schriftelijke vraag van Frank Vanhecke dd. 23 april 2008 (P-2406/08).

De verkrachting van Europa - P. P. Rubens

De huidige politiek-correcte machthebbers verkrachten Europa. De Tsjechische president Vaclav Klaus had het in zijn toespraak bij het rechte eind. Het is meer dan ooit tijd dat er een tegenbeweging komt in Europa, een tegenbeweging die de volkeren en de burgers terug op het voorplan brengt. Het Vlaams Belang zal daar in ieder geval ten volle aan meewerken.

komt in Europa, een tegenbeweging die de volkeren en de burgers terug op het voorplan brengt. Het Vlaams Belang zal daar in ieder geval tenvolle aan meewerken.

Meer dan ooit staan de Europeanen negatief tegenover deze onderhandelingen. Nochtans worden deze door de Commissie met steeds meer ijver verder gezet.

Zo voerde het Franse opiniebureau 'Ifo' voor het Franse dagblad *Le Figaro* in 2008 - vier jaar na een eerste onderzoek - een opiniepeiling uit bij 7.007 personen in 7 landen. Tegenover 2004 is het verzet tegen een Turkse toetreding spectaculair gestegen. Met name zijn 51 % van de Spanjaarden, 56 % van de Italianen, 57 % van de Britten, 80 % van de Fransen, 76 % van de Duitsers, 68 % van de Belgen en 67 % van de Nederlanders gekant tegen een toetreding van Turkije tot de EU³². De Commissie mag nog zoveel ronkende verklaringen afleggen over democratie, de voortzetting van de toetredingsonderhandelingen met Turkije illustreert dat de Europese burgers over en in 'Europa' niets te zeggen hebben.

De conclusie is dan ook dat de Tsjechische president Vaclav Klaus het in zijn toespraak bij het rechte eind had. Het is meer dan ooit tijd dat er een tegenbeweging

■ **Dr. Dirk Crols**

³² Eric Branca, 'Le non des européens', 4 september 2008, op: <http://www.valeursactuelles.com>

BREUKLIJN

De driemaandelijke uitgave van de vzw Vlaams Belang Jongeren. Het politiek vormingsblad voor en door de Vlaams Belang Jongeren.

Jaargang 11, nummer 1, januari - februari - maart 2009
Bijlage bij Vrij Vlaanderen.

Hoofdredacteur: Evert Hardeman

Redactie:

Hans Verreyt, Wouter Jeanfils, Frederik Pas, Jörgen Noens, Bert Deckers, Olivier Peeters, Jan Lievens, Barbara Pas en Hendrik De Vloed

Opmaak: Bert Deckers

Oplage: 7.500 ex.

Abonnementen:

VBJ-leden gratis. Niet VBJ-leden kunnen zich abonneren door storting van 5 euro (student/scholier), 7,50 euro (anderen), 13 euro of meer (steunabonnement) op rek.nr. 751-2016955-74 van de Vlaams Belang Jongeren vzw met vermelding "Breuklijn".

Voor vragen en opmerkingen kan u steeds terecht bij VBJ, Madouplein 8 bus 6, 1210 Brussel.
Tel. 02/219 27 28 E-mail: info@vbj.org

Verantwoordelijke uitgever:

Bruno Valkeniers, Madouplein 8 bus 9, 1210 Brussel